

Monika Wurm

Nesmieš ma milovať Farby lásky

Monika Wurm

Nesmieš ma milovať
Farby lásky

NAKLADATELSTVÍ BRÁNA

© Monika Wurm, 2016

© Nakladatelství Brána, 2016

ISBN 978-80-7243-874-7

Podakovanie

Napísať knihu nie je nikdy iba v rukách samotného autora. Bez rodinného zázemia, podpory priateľov a mojich drahých čitateľov by som možno nikdy nebola taká zanietená pre písanie ďalšej knihy. Spomeniem len pár mien, ktorým som vďačná za dobré rady a trpezlivé sprevádzanie dejom tejto knihy.

Martina Syed, Dominika Šadláková, Sylvia Khan Jarral, Amália Kirthová, Janka Gregušová, Eva Šegitová, Janka a Yozef Tetákovci. Som naozaj rada, že vás mám, priatelia.

Nesmiem zabudnúť ani na svoju rodinu, ktorej vďačím za lásku, psychickú pohodu a podporu v akejkoľvek forme. Rodina je základom a ja som za tú svoju skutočne vďačná.

Jedno z najdôležitejších poďakovaní smeruje vám, drahí čitatelia. Keby nebolo vás, nemalo by zmysel písať. Ďakujem za vašu priazeň, lásku a pevnú oporu, ktorú vo vás nachádzam.

Nakoniec by som sa chcela srdečne poďakovať Nakladateľstvu Brána, ktoré moju v poradí piatu slovenskú knihu poctilo vydaním.

Prológ

Pri písaní mojej piatej knihy som sa rozhodla použiť dve dejové línie. V historizujúcej časti som sa ponorila do minulosti, v ktorej som pootvorila Pandorinu skrinku s hriechmi ľudstva. Pripravila som si pre vás silný príbeh konžskej otrokyne Ashanti Muniru, ktorej rozprávania vám naženie viac než len hrôzu a zimomriavky. Dovoľte mi vyviesť vás z omylu, ak by ste tento príbeh chceli pripísať iba mojej fantázii. Spôsob, akým sa zaobchádzalo s otrokmi a kruté praktiky kolonialistov v Kongu (Demokratická republika Kongo) spreď vyše sto rokov sú neoddeliteľnými historickými faktami neslávnej minulosti Belgicka.

V príbehu sa v pasážach zo súčasnosti i z minulosti zaoberám zakázanou láskou, farbou pleti človeka, spoločenským postavením a skutočnými hodnotami ľudstva.

Dovoľte mi vtiahnuť vás do deja knihy, ktorá vás nielen pobúri, ale i dojme nevinou skutočnej lásky, ktorá napriek predsudkom spoločnosti odovzdá ľudstvu svoje poslanstvo.

Pieseň od *Journey* s názvom *Send her my love*, ktorú v knihe spomínam, je výhradne duševným vlastníctvom umelca.

Počas písania ma sprevádzala ešte jedna pieseň, ktorú v deji síce nespomínam, ale rada sa o ňu s vami podelím. Vďaka nej som precítila hĺbku emócií, ktorú som do príbehov vsadila: *Yiruma* a jeho inštrumentálka – *Kiss the Rain*.

Pri čítaní tejto knihy vám prajem silný emocionálny zážitok.

Osem dní pred Vianocami. Dnes uplynie rok od tej strašnej nehody. Kútikom oka sledujem Tess, moju matku. Do novinového papiera mlčky balí zvyšky spomienok na našich najmilších. Ani jedna z nás nemá silu začať o tom hovoriť a pripomínať deň, keď Tess stratila svojho muža a ja otca. Akoby to nestačilo, v rovnaký deň som prišla aj o svojho snúbenca a mama o zaťa.

„Sandy, ešte treba zničiť veci z podkrovia. Nie je ich veľa, ale ja to po tých úzkych strmých schodoch nezvládnem,“ pripomenula mi matka bez toho, aby sa na mňa pozrela a naďalej zaujato šuchorila novinovým papierom. Prikývla som a pobrala som sa na prvé poschodie nášho obrovského rodinného domu, ktorý sa nám konečne podarilo predať.

Bude mi smutno za miestom, ktoré bolo svedkom môjho šťastného detstva. Ale po otcovej a Filipovej smrti nemá zmysel, aby sme tu s mamou zostali bývať.

Natiahla som sa za železným rebríkom, ktorý som zo stropu stiahla k sebe. Železo zaškrípalo presne tak, ako aj pred dvadsiatimi rokmi. Rodičia totiž na povale ukrývali darčeky a vždy, keď pred Vianocami zaznel tento dôverne známy zvuk rozkladajúceho sa rebríka, sme so sestrou vedeli, že rodičia pred nami ukrývajú vianočnú nádielku. Nikdy sme to nevydržali a darčeky sme vypátrali ešte pred Štedrým dňom. Zostávalo nám len hádať, ktorá z nás čo dostane. Ľahký úsmev sa pod vplyvom spomienok poihral s kútikmi mojich úst. Už dávno som sa nesmiala. Otriasla som sa a radšej som sa pustila do práce.

Vyšplhala som sa na chladnú povalu. Zažala som jedinú žiarovku, ktorá tam svieti už od nepamäti. V duchu som sa lúčila i s týmto miestom. Melancholickým pohľadom klížem po dreve-

ných neizolovaných trámoch ostrej strechy. Striasol ma chlad, dlaňami som si pošúchala ramená a radšej som sa chopila prvého kartónu, ktorý znášam k matke do obývačky. Všetko opakujem, až kým podkrovie nezostane zívateľ prázdnotou. Našťastie, stihla som všetko pobaliť, skôr ako nastali prvé mrazy.

„Treba to roztriediť, Sandy. Nebudeme vláčiť všetky tie zbytočné haraburdy do nového domova.“

Mama sa dotkla gýčového lustra vyrobeného z mini mušličiek, ktorý ležal na vrchu jednej zo škatúl. Všimla som si, že sa jej oči začali plniť slzami.

„Ten nám priniesol ocko odniekiaľ z Chorvátska. Vždy niečo doniesol, nech bol hocikde.“

Poslednú vetu takmer nedopovedala. Dlaňou si prekryla ústa a ja som vedela, že ju teraz musím objasniť. V záblesku spomienky sa mi vynára ten okamih, keď sme dostali šmyk na zľadovatenej vozovke a v jedinej sekunde nás odhodilo pod kolesá oproti prechádzajúceho nákladiaka.

Filip, môj snúbenec, bol mŕtvy na mieste, otec zomrel pri prevoze do nemocnice, matka mala zlomený bedrový kĺb a otras mozgu. A ja? Ja som akoby zázrakom nemala ani len jediný škrabanec. Život považujem za strašne nespravodlivý. Precestovali takmer celý svet a ich životy museli vyhasnúť kilometer od domu. Prečo musel môj ocko a Filip zomrieť? Vždy tá istá prekliata otázka, ktorá zostáva nezodpovedaná.

„Som v poriadku, dcérka,“ chlácholila ma mama.

„Musíme to nejako zvládnuť, telá našich milovaných sú už dávno pochované, teraz zostáva pochovať už len ten bolestivý smútok.“

Pozrela som do jej zvláštnych zelených očí. Boli rovnako chladné ako tie moje a rozlievajúce sa slzy ten pocit ešte viac znásobovali.

„Poď, mami, pustíme sa do triedenia tých vecí z podkrovia.“

Sadla som si k nedbalo položeným škatuliam. Začala som triediť veci z detstva. Až po nich som sa pustila do preberania starých

zaprášených kníh, vzorne naukladaných v jednej z viacerých drevených debničiek.

Veľmi sa mi však do toho nechcelo, ale dnes nastal ten moment, keď sa človek musí do istých vecí doslova dokopať. Tie knihy sa mi nezдали byť nejaké veľmi vzácne, rozhodla som sa ich zaniest susedovi Noelovi, starému milovníkovi kníh. Ten si s nimi už poradí. Prestala som sa medzi nimi prehrabávať a začala som konať.

O dve debny menej, pomyslela som si, keď som sa vrátila od vďačného suseda. Aj on mi bude chýbať. Každé leto sme si uňho smeli nazbierať maliny a černice. Upokojovala som sa, že sa sťahujeme iba o štyri bloky ďalej, veď z Bruselu neodchádzame, zostávame tu a kedykoľvek môžem svojich susedov a priateľov navštíviť.

Dnes šlo všetko naozaj rýchlo. Ani sme sa nenazdali a sťahovacia služba bola tu. O dve hodiny naložili označený nábytok, elektroniku a hordu kartónov, ktoré sme s matkou za posledný týždeň nachystali. Bolo mi ťažko na srdci. Nevedela som si predstaviť, že v našom dome bude bývať niekto cudzí. Bude to zvláštny pocit, keď tadiaľto budem v budúcnosti prechádzať a uvedomím si, že ten dom už nie je náš.

Toto bolo po 31 rokoch života moje prvé sťahovanie. Dúfala som, že aj posledné. Tess sedela v naštartovanom aute a čakala, kým pozamykám. *Zbohom*, lúčila som sa v duchu, keď som vytiahla kľúč z kľúčovej dierky. Vtom ma z myšlienok vytrhol milý hlas suseda Noela. Osemdesiatnik sa rútil smerom ku mne i so škatuľou môjho obľúbeného čajového pečiva.

„Slečna de Vos, slečna de Vos, počkajte!“ kričal a kýval na mňa s akýmsi zošitom. Ani skutočnosť, že sme sa poznali roky, nezmenila fakt, že sme si s Noelom vždy zdvorilo vykali.

Rozbehla som sa mu naproti, aby nemusel tak ďaleko kráčať, ale Noel bol na svoj vek v top forme, to sa mu muselo nechať.

„Chcel som sa vám poďakovať za tie knihy. Sú úžasné. Niektoré sú dokonca staršie než ja sám,“ žartoval milý sused s baretkou na

hlave a do dlane mi vtlačil okrúhlu škatuľu s pečivom. Usmiala som sa na neho a druhou rukou som si odhrňala vlasy z tváre, ktoré mi do nej vháňal mrazivý decembrový vietor.

„Aby som nezabudol, slečna de Vos, na dne druhej debny som našiel toto!“

Muž mi tajnostkársky vložil do voľnej ruky ošumelý zápisník vo veľkosti knihy.

„Podľa mňa to bude nejaký denník,“ žmurkol starý Noel.

„Možno patrí Tess. Nedovolil som si otvoriť ho, len som doň trochu nazrel. Chcel som vám ho odovzdať skôr ako odídete.“

Starcovi som sa poďakovala za jeho snahu a na rozlúčku som ho objala. Nastal moment, keď každý z nás odchádza inou cestou. Rozpadávajúci sa šalabachter som si vložila do kabelky. Nevenovala som mu príliš veľa pozornosti, ale považovala som za milé, že mi Noel chcel silou-mocou odovzdať zošit, ktorý bol pravdepodobne zaplnený školskými osnovami mojej matky, alebo babičky, ktorá zomrela ešte pred mojím narodením v Amerike.

Prisadla som si do vyhriateho auta a spolu s Tess sme vyrazili smerom k nášmu novému domovu.

Nový začiatok v menšom a útulnejšom dome sme zhodnotili ako správne rozhodnutie. Zabývali sme sa pomerne rýchlo. Mali sme pocit, že sa nám tu bude páčiť. Tess piekla našu obľúbenú čokoládovú roládu a ja som sa v miestnosti, ktorú som si zariadila ako svoju pracovňu, venovala písaniu certifikátov, ktoré mali byť do konca roka hotové. Po práci som ocenené rubíny vložila do trezoru. Viem, že by som si prácu nemala brať domov. Je až príliš riskantné prechádzať sa po uliciach s niekoľkotisícovými drahokamami v kabelke. Ale zatiaľ sa nikdy nič nestalo.

Belgicko je veľmi bezpečná krajina. Aj tak väčšinou za zákazníkami, ktorí služby gemologičky potrebujú, dochádzam osobne. Som jedna z mála, ktorá môže povedať, že svoju prácu miluje. Lásku k minerálom, drahokamom i k rôznym iným nerastom som zdedila po svojom váženom otcovi, a nielen to. Rodičia urobili správne,

keď ma ako prvorodenú dcéru pomenovali po otcovi. Krstné meno *Sandy* je totiž rovnako obľúbené medzi mužmi i medzi ženami.

„*Sandy de Vos*? Nie ste náhodou dcéra toho profesora, ktorý ako prvý uviedol nový drahokam pod názvom *Tanzanit* na pulty exkluzívneho klenotníctva *Tiffany*?“ šeptom si opakujem otázku, ktorú mi často kladú muži na medzinárodných veľtrhoch a fakt, že kráčam v otcových šlapajach, im často vyráža dych. Ženy sú medzi gemológmi skôr výnimkou, ale ja pre svoju prácu doslova žijem. Skôr ako som vedela vysloviť svoje meno, poznala som minerály nielen podľa názvu, ale aj podľa tvrdosti. Otec hneď objavil, že som sa podala na neho. Preto nebol prekvapený, keď som s ním, sotva dvadsaťtriročná, nemala spoločné len meno, ale aj tie isté tituly.

Zložila som si okuliare, ktoré som nedbalo pohodila na stôl. Dľaňami som si prešla po tvári. Privrela som viečka a spomenula som si na Filipa. Myslím na neho každý deň. Spoznali sme sa pri jednom projekte spoločnosti, pre ktorú sme vtedy pracovali. Boli sme spolu v Austrálii, aby sme ohodnotili niekoľko vzácnych opálov. Rozumeli sme si po všetkých stránkach, bol to prvý aj posledný muž, ktorého som si pustila k telu. Takého ako on už nenájdem. Pod váhou spomienok som sa rozplakala. Mali sme sa brať. Keby nebol zomrel, teraz by sme boli už manželia. Zosunula som sa na zem a v tichosti som si poplakala nad jeho a ockovou smrťou.

„Život je taký nespravodlivý,“ opakovala som si často. Aspoň, že mám svoju prácu, ktorá mi pomáha prekonať to najťažšie obdobie.

„*Sandy*, miláčik, tvoja sestra je už tu!“ zakričala mama z obývačky. Bola som taká ponorená do spomienok, že som ani len nezaznamenala, že niekto prišiel.

Sestru Lanu som naposledy videla na otcovom pohrebe, býva vo Francúzsku i so svojím priateľom. Lana je celá po mame, rada vypeká ako ona a s priateľom si prednedávnom otvorili malú cukrárničku. Poutierala som si slzy a vykročila som vpred i s natrénovaným úsmevom na perách.

Tohtoročné Vianoce boli iné. Opustené a smutné, ale nie také kruté ako tie minuloročné. Všetkým nám otec chýbal, snažili sme sa to nejakým spôsobom uhrať.

Keď som sa konečne dostala do postele, nedokázala som zaspať. Bolela ma hlava a ten prekliaty spánok neprichádzal. Vstala som a siahla do kabelky, v ktorej som nosila tabletky práve pre tento prípad. V bočnom vrecku, v ktorom som ich mala uložené, som nahmatala i zošit, ktorý mi pri odchode z rodného domu priniesol sused Noel. Celkom som naň pri zhone so sťahovaním zabudla. Obracala som si v rukách zažltnutý zošit bez pomenovania, previazaný ľanovým špagátom ako balík. Spodný pravý roh nápadne odstával. Predpokladala som, že jeho obsah už veľmi dlho nikto nečítal. Zmocnila sa ma povrchná zvedavosť. Nechtami som bojovala s uzlom špagátu. Skôr ako som sa presunula späť do postele, som povrch obálky oprášila nad smetným košom. Pri nočnej lampe som otvorila prvé strany, ktoré boli pokreslené výjavmi z pralesa. Prstom som sa dotkla uhlíkových kresieb, ktoré boli vskutku nádherné. Po prvých listoch som sa dopracovala k písanému slovu. Bolo ručne písané a vo francúzštine, preto nebol problém mu rozumieť.

„Ashanti Muniru, moje spomienky na peklo a na život po ňom,“ nahlas som prečítala prvý riadok, ktorý bol pravdepodobne písaný ceruzkou. Hneď pod ním bola na celý zvyšný list umiestnená kresba ženy.

Hoci bol jej obrázok čiernobiely, nebolo ťažké uhádnuť, že podobizeň stvárňovala tvár čiernej alebo miešanej ženy. Zahľadela som sa do peknej tváre neznámej dievčiny. Najviac ma zaujali jej po prsia dlhé špirálovité kučierky, presne také isté, aké zdobia hlavu mojej matky. V tvári mala to povestné tajomno, ako keď sa človek pozrie do tváre Mony Lisy. Nevedela som, kde sa v našom podkroví objavili zápisky nejakej africkej ženy. Obrátila som list a začala som čítať spomienky úplne neznámej bytosti.

Trvalo mi večnosť, kým som dokázala набраť odvahy začať písať. Je to viac ako štyridsať rokov, čo sa mi podarilo uniknúť istej smrti. Doteraz som nestránila spomienky z pekla a zverstvá, ktoré boli páchané nielen na mne, ale aj na iných ľuďoch mojej rasy. Jediným našim zločinom bol fakt, že sme boli čierni, pre bielych nevzdelaní a ľahko manipulovateľní. Áno, pre človeka so zbraňou v ruke je až príliš jednoduché niekoho obráť o slobodu.

Narodila som sa v Slobodnom štáte Kongo¹ v roku 1894 ako potomok ašantskej otrokyne a bieleho otrokára, ktorý moju matku znásilňoval dovtedy, kým ho neprestala baviť. Keď zistil, že jeho otrokyňa nosí pod srdcom nevinné dieťa, rozhodol sa popraviť ju. Ako by to predsa vyzeralo, aby sa černoške narodilo miešané dieťa? Priznanie, že sa jeden z bielych otrokárov spustil s bezcennou otrokyňou, by v spoločnosti takzvaných kolonialistov považovali za úbohú a bolo by potrestané znížením platu alebo degradáciou. A pre tento malicherný dôvod pravidelne zomierali stovky úbohých žien, ktoré boli za beštiálnych podmienok znásilňované a ktoré sa opovážili otehotnieť. Medzi nimi mala byť i moja mama. Ale, jej sa, našťastie, deň pred jej popravou podarilo ujsť do pralesa.

Často mi spomínala, ako bez prestávky utekala celú noc, až kým sa od vyčerpania nezosunula k zemi. Prežila, ale stále nebola v bezpečí. Vedela, že sa musí ponoriť hlbšie do pralesa, pretože by ju jej tyrani mohli polahky nájsť. Po týždni ju vysilenú a vyčerpanú našiel domorodý kmeň, ktorý sa o ňu postaral. Konečne našla miesto, hlboko v džungli, kde sa mohla cítiť bezpečne. Toto nebol jej prvý útek. Už vtedy, keď na jej kmeň v rodnej krajine Ašantského kráľovstva² zaútočili Briti, aby ich zotročili, pokúsila sa o útek, no neúspešne. Spolu s jej mladšími súkmeňovcami ju dobehli a nalodili na obrovské plavidlo. Vydali sa na cestu k vzdialenejšiemu Slobodnému štátu Kongo, kde mali ich väznitelia naložiť baly kaučuku. Do cieľa sa nedostali, pretože pri búrke stroskotali. Loď sa ponorila blízko pred pobrežím a mnoho z naložených

1 terajšia Konžská demokratická republika, v skratke len Kongo

2 dnešná Ghana

otrokov sa utopilo, ale nie moja matka. Tej sa podarilo priplávať až k brehu. Našli ju i s niekoľkými preživšími. Lenže ani tu ich nečakal slobodný život. Bieli ich okamžite zaradili k zberu kaučuku s tým, že im nedopriali ani len jediný deň oddychu. Moja mama sa po niekoľkých dňoch ťažkej driny stala bodom záujmu jedného z bielych pánov. Ten začal rozhodovať o jej živote. I o tom, či sa mama smie nadýchnuť, alebo hoci aj zaklipkať mihalnicami. Mama bola mladá a nechcela mu byť po vôli. Ten sa ju rozhodol k poslušnosti prinútiť údermi biča vyrobeného z hrošej kože. Tie boleli viac ako čokoľvek iné, čo dovtedy zažila. Matka sa mu nakoniec podvolila skôr ako ju umlátil k smrti.

Od zúrivosti som prudkým pohybom rúk zavrela zošit a hodila ho na podlahu, čo najďalej od postele. Toto ja veru čítať nemusím. Na takéto zverstvá nemám dostatočne silný žalúdok. Hnevala som sa, že som sa do toho vôbec pustila.

Za celú noc som nezhasla svetlo nočnej lampy. Bála som sa, ani som nevedela, prečo sa ma tie zápisky z minulého tisícročia tak dotkli. Počas noci som sa zobudila hneď niekoľkokrát a zakaždým som pohľadom skontrolovala zošit ležiaci na plávajúcej podlahe mojej spálne. Bol tam. Tichý svedok, ktorý roky rokúce chránil odporné tajomstvo. Vďaka Bohu, že som sa narodila v slobodnej krajine akou je práve moje milované Belgicko. Prežehnala som sa a pokúsila som sa zaspáť.

„Za ten rok si takmer nevyšla z cviku, Sandy,“ pochválil ma môj učiteľ šermu a odložil svoj kord. Po tréningu som sa zbavila šermiarskej masky. S hranou pýchou som sa na neho usmiala. Tlapli sme si dlaňami presne tak ako kedysi po každom tréningu.

Po roku smútku som sa rozhodla vrátiť sa pomaly do pôvodných koľají svojho predchádzajúceho života a športový šerm do neho rozhodne patrila. Po mojej práci bol tento vznešený šport mojou najmilšou záľubou. S kordom v ruke som sa cítila silná a nezraniteľná. Takmer som zabudla, aké úžasné je vychutnať si ten pocit, keď ti každou žilkou pulzuje krv presýtená hormónmi šťastia z dokonalého pôžitku moci.

„Vitaj späť, Sandy.“

Skupinka dievčat, ktorej sa mal o niekoľko minút začať tréning so šablou, ma milo pozdravila. So zdvihnutou rukou som im odkývala a gestom som im naznačila, že im prajem úspešný deň. Pobrala som sa do šatne, aby som sa zbavila komplexného ochranného odevu bielej farby. Rozhodla som sa ešte dnes si zaobstarať novú obuv. Mala som pocit, že ma staré topánky tlačia.

Pri odchode zo šermiarskeho klubu som sa už videla prehrabávať v obchode medzi topánkami, keď ma vtom zastavila recepcná Milla s prosbou: „Mohla by si sa pozrieť na tento prsteň? Je po mužovej matke. Nosím ho stále so sebou s nádejou, že sa mi ťa podarí jedného dňa odchytiť. Vedela by si mi zistiť, čo je to za kameň? Každý hovorí, že by to mal byť rubín, ale ja sa v tých drahokamoch nevyznám, veď vieš.“

Milla bola staršia žena, ktorej chýbal už len rok do penzie. Za celých sedem rokov sa takmer nezmenila. Šedivé vlasy nosí vždy stiahnuté do prísneho uzla a jej krk zdobí jemná retiazka s krížikom.

„No, pozrime sa, čo tu máme,“ zamrmlala som si popod nos a odložila kabelku na pult recepcie.

Mila mi vložila medzi prsty masívny zlatý prsteň, ktorému dominoval jediný kameň. I bez lupy či patričných prístrojov mohlo moje vycibrené oko vidieť, že nejde o rubín, ale o iný minerál. Premýšľala som, ako moju odpoveď povedať Mile tak, aby som ju nezarmútila.

„Ten rubelit je nádherný. Jeden z najkrajších, aké som kedy videla,“ povedala som s hraným údivom. Mila sa potešila a chcela mi položiť otázku, ktorú som jej už čítala z pier, preto som pokračovala ďalej.

„Tvoj drahokam sa nazýva turmalín, keď sa vyskytuje v tejto rubínovo-červenej farbe, označuje sa rubelit. Už podľa názvu poznať, že sa tak volá preto, lebo sa nápadne na rubín podobá. V minulosti sa často stávalo, že tieto kamene od seba nevedeli rozoznať, preto sa ľahko prihodilo, že sa rubelit v dobrej viere dostal ako rubín do korunovačných klenotov v tej či onej krajine. Zdedila si naozaj skvostný prsteň,“ chválila som drahokam zasađený v 14-karátovom zlate.

Mila bola trochu sklamaná, že nevlastní skutočný rubín, iba jeho oveľa lacnejšiu napodobeninu. Skôr ako som odišla, ešte som sa ju snažila potešiť všeobecnými informáciami o jej rubelite, ktorý som odhadovala aj na pätnásť karátov. Bol vskutku obrovský. Brúsený rubín v tejto veľkosti by dosahoval astronomickú hodnotu.

Pri prechádzaní cez parkovisko som premýšľala nad tým, ako som si už zvykla na prosby mojich blízkych alebo známych. Preto sa ani nepozastavujem nad tým, keď sa mi v spoločnosti stáva, že ma ľudia doslova vyhľadávajú, aby ma poprosili o radu. Väčšinou ich zaujíma hodnota ich šperku, alebo chcú vedieť nejaké informácie o ich drahých kameňoch. Utešovala som sa, že som na tom stále lepšie ako lekári. Kým mne pretŕčajú pred oči len svoje šperky, doktorom otŕčajú svoje boľáčky.

Metličkou som si z auta omietla tenkú vrstvu januárového snehu, ktorý striedmo dopadal na šedé okolie parkoviska.

Keď som konečne sedela v aute, zmocnila sa ma panika. Bála som sa naštartovať, pretože som si v mysli vybavila nehodu, pri ktorej prišli o život moji najbližší. Nemala som strach jazdiť autom, keď bolo počasie prívetivé, ale aj trocha snehu ma vedelo paralyzovať natoľko, že som auto vymenila za taxík, alebo za mestskú hromadnú dopravu. Ani dnes to nebolo inak.

Nákup nových topánok som odsunula na neurčito. Zľakla som sa, keď mi začal nahlas zvonit mobil. Spomenula som si, že sa mám stretnúť s Amber, mojou dobrou priateľkou. Zisťovala, či k nej môžem prísť o niečo skôr. Jej prosba mi prišla práve vhod.

Vybrala som sa za ňou radšej autobusom. Amber som poznala od škôlky. Bola jediná, ktorá vydržala počúvať moje nadšené rozprávanie o mineráloch. Bola rozvedená a bez potomkov. Kedysi mala milého muža, ale jeho rodičia sa im neustále plietli do manželstva a on s tým nikdy nič neurobil. A práve zásahy rodičov a ignorancia z jeho strany ju donútili podať žiadosť o rozvod. Sama som sa stala svedkom, ako raz Amber rasisticky napadli pre jej africký pôvod a plnšie krivky. Nechápala som, že rasizmus mal i v 21. storočí pevné miesto v modernej spoločnosti.

„Vitaj u mňa, Sandy. Poď dnu, si celá premrznutá, urobila som horúci punč,“ vyškerila sa na mňa svojím nádherným bielym chrupom. Priateľka Amber doslova žiarila.

Nechodila okolo horúcej kaše a zaraz na mňa vybafla čerstvé novinky: „Mám frajera!“

Nedočkavo očakávala moju reakciu.

„To vážne?“ potešila som sa. Viem, že rozvodom veľmi trpela, i keď ňo požiadala ona sama. Do poslednej chvíle dúfala, že sa jej vtedajší manžel spamätá a že sa jej pred svojimi rodičmi zastane, ale nestalo sa tak.

„Volá sa Mauro. Je to svalnatý, čokoládový krásavec,“ nadchýnala sa Amber a labužnícky privrela viečka.

„Neviem, čo na takom slonovi ako som ja vidí, ale miluje ma. Nechcela som nič zakríknúť, preto som o tom ešte nikomu nepove-

dala. Ty si prvá. O hodinu príde, predstavím vás. Vlastne, preto som chcela, aby si dnes prišla, aby si mi povedala, čo si o ňom myslíš.“

Amber na mňa vypúlila tie svoje obrovské okále a čakala na moje požehnanie. Tešila som sa a šťastnú priateľku som objala. Až teraz som si začala všímať jej zmeny. Vlasy dlhé po pleciah mala dokonalo vyžehlené a oživené bronzovým prelivom. Amber sa vždy vedela dobre obliecť, hoci bola riadna bacuľka. Ale aj s niekoľkými kilami navyše bola jej postava rovnomerná a proporcie boli hlavne na tých miestach, kde mali byť.

„Som pekná? Nie sú tie vlnené šaty príliš krátke?“ zapózovala mi ako modelka. S rukami vbok provokačne zavrtela zadkom a nezabudla našpúliť pery. Potom, ako som jej odobrila jej vzhľad, sa začala upokojovať.

Dali sme si pomarančový punč. Čakanie na jej priateľa Maura sme si krátili rozhovorom o sťahovaní, Vianociach a novom roku. Nevideli sme sa viac ako mesiac, pretože sme boli obe zaneprázdnené. Mali sme si toho toľko čo povedať.

„A čo ty? Nerysuje sa ti na obzore nejaký fešák?“

Po jej otázke som mala pocit, ako keby ma bodla nožom rovno do srdca. Sklonila som hlavu a záporne som ňou pokrútila. S dlanami prudko vystretými pred seba som naznačila, že sa nechcem na takúto tému zhovárať. Nastalo trápne ticho, ale nie nadtľho.

„Sandy, smútila si viac než rok. Je čas začať žiť. Filipa ti už nik nevráti, zlatičko. Vezmem ťa do klubu. Zatančujeme si ako za starých dobrých čias a iste si nájdeš nejakého milého fešiho,“ pokúšala sa ma rozveseliť, ale na mňa takéto rečičky neplatili.

Pravda bola taká, že som neznášala konverzácie na túto tému. Obraz milovaného Filipa som v sebe pestovala aj rok po jeho tragickej smrti a tento fakt som nechcela meniť.

„Ja nikoho nehľadám. Nechcem chlapa, nedokážem milovať nikoho iného okrem Filipa. Bol to ten najdokonalejší muž na svete,“ odporovala som Amber v momente, keď na stôl prinášala zákusky.